

[Wihjelm.]

stort set, hvad der er sket med den — hvor man udtrykkeligt siger, at besparelserne for de følgende to år ikke skal være 1½ og 2½ mia kr. som aftalt i septemberforliget, men hvor venstre nu siger henholdsvis 3 og 4 mia kr. Er det noget, regeringen affinder sig med? Betragter den det som et brud på septemberforliget, hvis venstre uden om regeringen, uden om socialdemokratiet, gennemtrumfer disse ting med et andet flertal? Vil regeringen så stadig væk sige, at socialdemokratiet som det eneste af de fem partier er bundet på hænder og fødder af dette septemberforlig, at der ligger ikke noget bånd til den anden side?

Der er også grund til at tage dette op efter den aftale, der i går blev indgået imellem de fem partier. Realiteten i denne aftale er jo, at beskatningen af landbrugsjorden skal ind i billedet i de kommende forligsforhandlinger. Det kunne man, hvis man ikke kendte socialdemokratiets tilbøjelighed for knæfald, godt tyde som et rimeligt udgangspunkt og et godt tegn, for når alle andre afgifter skal strammes og forhøjes, når fødevarerpriserne stiger, når huslejerne stiger, når det går den vej for alle andre i dette land, måtte det, at skatterne på landbrugsjorden skulle ind i billedet, jo kun kunne betyde én ting, nemlig at disse skatter skulle forhøjes. Men når man kender socialdemokratiets tilbøjelighed for knæfald, og når man kender venstres udspil og interesser, så ved man godt, det ikke er det, der er tale om, når man nu har aftalt, at dette problem skal ind i forhandlingerne. Så har man faktisk indgået en aftale om og har stillet i udsigt, at man vil være med til en eller anden lempelse i beskatningen her, altså i direkte modstrid med, hvad økonomiministeren for få dage siden sprang meget stærkt op og sagde, at det i hvert fald ville blive et grundlag for udskrivelse af valg.

Jeg vil erindre om, hvordan vi og i øvrigt hele venstrefløjen uden nogen som helst problemer var til at få i tale, da det sidst drejede sig om disse jordskatter. Man ved godt, hvor man har os, og man ved godt, det ikke drejer sig om alt eller intet. Det var et fuldstændig defensivt aktstykke, at man skulle op at stå for at forhindre de udslip af penge til en bestemt befolkningsgruppe på andres bekostning sidste år, da det var på

tale, men der var ingen slinger i valsen på venstrefløjen dér: man vidste godt, hvor vi var, og når regeringen for én gangs skyld stod fast og sagde: vi giver os ikke, det er 20 promille, vi forhandler ikke engang om 19 eller 16 eller noget som helst andet, så vidste man godt, hvor man havde i hvert fald os andre. Nu giver man efter og siger: dette problem er noget, der indgår i forhandlingerne.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge, hvordan det egentlig harmonerer med EF's harmoniseringsregler. Der ligger en oplysning til markedsudvalget fra økonomiministerens kollega udenrigsøkonomiministeren som omtalt i Berlingske Tidende for den 7. ds., hvor der står, at det at afskaffe skatten på landbrugets produktionsjord kan vælte på kravet fra EF om harmonisering, idet det er almindeligt, at der i EF-landene svares skat på produktionsjord, og kun Holland og England er undtaget, men her beskattes til gengæld produktionsbygninger. Hvor ligger grænserne for, hvad man kan gøre med den skat på produktionsjord, eller er dette notat til markedsudvalget pludselig underkendt, eller hvordan ligger egentlig det?

I forbindelse med venstres helhedsplan i øvrigt finder jeg grund til at spørge, hvor regeringen, hvor socialdemokratiet, sætter grænsen for, hvad den vil lade sig påtvinge af et andet flertal. Jeg tror, de fleste lønarbejdere her i landet ville være interesseret i svarene på disse spørgsmål. Vil regeringen acceptere at få presset venstres punkt 1 ned over hovedet, altså det, der siger: ingen generelle lønstigninger hverken for 1977 eller 1978? Vil regeringen acceptere at få presset punkt 2, indefrysningen af 2 dyrtidsportioner i 1977 og 1978 mod skattelettelse, ned over hovedet? Vil den acceptere punkt 3, nemlig at de offentligt ansattes overenskomster skal forlænges — det formoder jeg må blive ved lov — for de næste to år uændret? Vil den acceptere punkt 8, som siger, at de samlede besparelser, som jeg nævnte før, ikke skal være de formelt aftalte 1½ og 2½ mia kr., men henholdsvis 3 og 4 mia kr.?

Det, der rumsterer som løsningen her, er det, man kalder indkomstpolitik; men som flere har været inde på, er den jo ikke særlig konkretiseret. VS er som bekendt imod indkomstpolitik allerede af politiske grunde. Det er tilsidesættelse af forhandlingsretten,